

**DANIEL
SILVA**

HET HUIS DER
SPIONNEN

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Daniel Silva
Oorspronkelijke titel: *House of Spies*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Angela Knotter
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Mark Owen/Trevillion Images, © Keattikorn Samarngoon/123RF, © Sean Wood/123RF,
© FilippoBacci/iStock
Foto auteur: © Marco Grob
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: ScandBook UAB

ISBN 978 94 027 3070 8
ISBN 978 94 027 5658 6 (e-book)

NUR 330
Eerste druk november 2018

Originele uitgave verschenen bij Harper, een imprint van HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk
en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Of-
fice en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke
andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met
bestaande personen berust op toeval.

DEEL EEN

HET LOSSE EINDJE

1 KING SAUL BOULEVARD, TEL AVIV

Voor iets wat zo uniek was en organisatorisch zulke grote gevolgen had, werd er wel heel weinig ophef over gemaakt. Weinig ruchtbaarheid aan gegeven ook. Dat was het opvallendst: de stilte waarmee de hele operatie werd uitgevoerd. Oké, er was een dramatische, live uitgezonden aankondiging voor het hele land geweest, en een indrukwekkende eerste kabinetsvergadering, en een uitbundig feest in de aan het meer gelegen villa van Ari Shamron in Tiberias waar alle vrienden en medewerkers uit zijn opmerkelijke verleden – hoofden van inlichtingendiensten, politici, priesters van het Vaticaan, Londense kunsthandelaars, zelfs een verstokte kunstdief uit Parijs – hem succes waren komen wensen. Maar verder was het een behoorlijk naadloze overgang. De ene dag zat Uzi Navot nog achter zijn grote bureau met rookglazen blad in het kantoor van het hoofd, en de volgende dag had Gabriel zijn plaats ingenomen. Niet achter dat moderne bureau overigens, want glas was niet Gabriels stijl.

Hij hield meer van hout. Heel oud hout. En schilderijen, uiteraard. Hij was er al snel achter gekomen dat hij geen twaalf uur per dag in een ruimte zonder schilderijen kon doorbrengen. Hij hing er een paar van zichzelf op, niet gesigneerd, en verschillende van zijn moeder, die een van de belangrijkste Israëliische kunstenaars van haar tijd was geweest. Hij hing zelfs een groot abstract doek van zijn eerste vrouw Leah op, geschilderd toen ze allebei aan de Bezalel Academy of Arts and Design in Jeruzalem studeerden. Aan het eind van de dag zou iemand die een bezoek bracht aan de directie-etage wat operaklanken – *La Bohème* was een van de grote favorieten – uit de kamer kunnen horen komen. Die muziek kon maar één ding betekenen: Gabriel Allon, de vuurprins, de engel der wrake, de uitverkoren zoon van Ari Shamron, had eindelijk de hem toekomende plaats als hoofd van de Israëliische geheime dienst ingenomen.

Maar zijn voorganger bleef in de buurt. Om precies te zijn verkaste Uzi Navot naar de andere kant van de hal, naar een kantoor dat in de originele opzet van het gebouw Shamrons gepantserde hol was geweest. Nooit eerder was een vertrekend hoofd onder één dak gebleven met zijn opvolger. Dat druiste in tegen een van de onwrikbaarste principes van het Bureau, dat inhield dat om de paar jaar al het kreupelhout moest worden verwijderd en de grond moest worden omgespit. Nou ja, er waren wel wat voormalige hoofden die geen afscheid konden nemen. Die nog regelmatig King Saul Boulevard binnenliepen met sterke verhalen en advies waar niemand op zat te wachten, en die voornamelijk irritant waren. En dan was er natuurlijk nog Shamron, de eeuwige leider, de brandende braamstruik. Shamron had het Bureau van de grond af aan opgebouwd, naar zijn persoonlijke ideeën. Hij had de dienst zijn identiteit gegeven, zijn geheel eigen taal, en hij beschouwde het als zijn goddelijk recht zich daarmee nog steeds te bemoeien wanneer hij dat maar nodig vond. Het was Shamron geweest die Navot de baan van hoofd had gegeven – en het was ook Shamron geweest die hem die baan, toen het juiste moment eindelijk was aangebroken, weer had afgenomen.

Maar het was Gabriel geweest die erop had gestaan dat Navot bleef, mét alle faciliteiten die hij in zijn vorige hoedanigheid ook had gehad. Ze deelden dezelfde secretaresse, de gevreesde Orit – binnen King Saul Boulevard ook wel bekend als de Iron Dome, naar het raketafweersysteem, vanwege haar vermogen onwelkome bezoekers af te schieten – en Navot mocht zijn dienstauto en een compleet team bodyguards blijven gebruiken – iets wat wel wat gemor in de Knesset veroorzaakte, maar door iedereen werd gedoogd om de vrede te bewaren. Zijn precieze functie was nogal vaag, maar dat was typerend voor het Bureau. Liegen was hun vak. Alleen onder elkaar spraken ze de waarheid. Tegenover alle anderen – hun vrouwen, hun kinderen, de burgers die ze moesten beschermen – hulden ze zich in een mantel van bedrog.

Wanneer ze allebei de deur open hadden staan, wat meestal het geval

was, konden Gabriel en Navot elkaar door de hal heen zien. Ze spraken elkaar iedere ochtend in alle vroegte via een beveiligde lijn, lunchten samen – soms in het personeelsrestaurant, soms in Gabriels kantoor – en brachten 's avonds nog wat minuten in stilte door, begeleid door Gabriels operamuziek waaraan Navot, ondanks zijn mondaine Weense afkomst, een hekel had. Navot hield sowieso niet van muziek, en beeldende kunst vond hij saai. Verder zaten Gabriel en hij volledig op één lijn, in ieder geval wat betreft zaken die het Bureau en de veiligheid van de Staat Israël aangingen. Iedere keer dat Navot het nodig vond, had hij Gabriels aandacht gevraagd en gekregen, en hij stond erop aanwezig te zijn bij alle belangrijke besprekingen van de leidinggevende medewerkers. Meestal zat hij er als een zwijgende sfinx bij, zijn dikke armen gekruist voor zijn worstelaarstorso, een ondoorgroendelijke uitdrukking op zijn gezicht. Maar een enkele keer maakte hij Gabriels zin af, alsof hij aan alle aanwezigen duidelijk wilde maken dat ze twee handen op één buik waren. Ze waren als Boaz en Jachin, de twee zuilen bij de ingang van de eerste tempel van Jeruzalem, en iedereen die er ook maar over dacht de een tegen de ander uit te spelen zou daarvoor een hoge prijs moeten betalen. Gabriel stond als hoofd misschien dicht bij de mensen, maar hij was wel de baas, en met gekonkel in de gelederen zou hij korte metten maken.

Niet dat hij daar bang voor hoefde te zijn, want alle andere leden van zijn kader vormden een uitermate hecht team. Ze waren allemaal afkomstig uit Barak, de elite-eenheid die een aantal van de meest legendarische operaties uit de geschiedenis van een legendarische dienst had uitgevoerd. Jarenlang hadden ze gewerkt vanuit een paar krap bemeten ondergrondse kamers die ooit als opslagplaats voor oude meubels en apparatuur waren gebruikt. Nu zaten ze in een rij kantoren grenzend aan het kantoor van Gabriel. Zelfs Evi Lavon, een van de meest vooraanstaande Bijbelse archeologen van Israël, had erin toegestemd zijn docentschap aan de Hebreeuwse Universiteit op te schorten en weer fulltime voor het Bureau te komen werken. Officieel hield Lavon toezicht op de waarnemers, de zak-

kenrollers, en de medewerkers gespecialiseerd in het plaatsen van afluisterapparatuur en camera's. Officieus zette Gabriel hem in waar hij maar wilde. Als de allerbeste schaduwkunstenaar die het Bureau ooit had voortgebracht had Lavon al sinds Operatie Toorn van God over Gabriels schouder meegekeken. Zijn schuurtje met aardewerkscherven en oude munten en gereedschap was de plek waar Gabriel vaak naartoe ging voor een paar minuutjes rust. Lavon was nooit echt een prater geweest. Net als Gabriel deed hij zijn beste werk in het donker, zonder geluid.

Een paar van de oudgedienden vroegen zich af of het wel verstandig van Gabriel was de directiekamer te vullen met zoveel getrouwen en aandenkens uit zijn roemrijke verleden. Maar de meesten hielden die bedenkingen vóór zich. Geen enkele directeur – afgezien van Shamron, uiteraard – had het roer van het Bureau met zoveel ervaring of goodwill overgenomen. Gabriel speelde het spelletje al langer dan wie dan ook, en al doende had hij een bonte verzameling vrienden en medeplichtigen bij elkaar geraapt. De Britse premier had zijn carrière aan hem te danken; de paus zijn leven. Toch was hij er de man niet naar schaamteloos de vereffening van een oude schuld af te dwingen. Een oprecht machtig man, zei Shamron, hoefde nooit om een gunst te vragen.

Maar hij had ook vijanden. Vijanden die zijn eerste vrouw kapot hadden gemaakt en die dat ook bij zijn tweede vrouw hadden geprobeerd. Vijanden in Moskou en Teheran die hem beschouwden als het enige wat hun ambities in de weg stond. Voorlopig had hij met hen afgerekend, maar ze zouden ongetwijfeld terugkomen. Net als de man met wie hij het laatst strijd had geleverd. De man die nu dan ook bovenaan de to-dolijst van het kersverse hoofd stond. De computers van het Bureau hadden hem voorzien van een willekeurige codenaam. Maar achter de zwaarbeveiligde deuren van King Saul Boulevard noemden Gabriel en de nieuwe leiders van het Bureau hem bij de pompeuze schuilnaam die hij zichzelf had gegeven. Saladin... Ze spraken over hem met respect maar ook met een enigszins akelig voor gevoel. Hij zou weer van zich laten horen. Het was slechts een kwestie van tijd.

Er was een foto die de ronde deed langs gelijkgestemde inlichtingendiensten. Hij was genomen door een CIA-medewerker in de Paraguayaanse stad Ciudad del Este, gelegen in de beruchte Tri-Border Area in Zuid-Amerika, het gebied waar de grenzen van Argentinië, Brazilië en Paraguay samenkomen. Op de foto stond een grote, stevig gebouwde man met een Arabisch uiterlijk die op een terras koffie zat te drinken in gezelschap van een zekere Libanese handelaar die ervan werd verdacht banden te hebben met de wereldwijde jihadbeweging. De hoek van de camera was zó dat gezichtsherkenningsoftware niet werkte. Maar Gabriel, die gezegend was met een paar buitengewoon goede ogen, was ervan overtuigd dat het Saladin was. Hij had Saladin ooit in levenden lijve gezien, in de lobby van het Four Seasons Hotel in Washington DC, twee dagen voor de ergste terroristische aanslag op Amerikaans grondgebied sinds 9/11. Gabriel wist hoe Saladin eruitzag, hoe hij rook, hoe de lucht reageerde wanneer hij een ruimte binnenkwam of verliet. En hij wist hoe Saladin bewoog. Net als zijn naamgenoot trok hij bij het lopen overduidelijk met een been, het gevolg van een granaatscherfwond die op primitieve wijze was verzorgd in een huis met vele kamers en binnenplaatsen in de buurt van Mosul in het noorden van Irak. Dat manke been was nu zijn visitekaartje. Iemands uiterlijk kon op vele manieren worden gewijzigd. Haar kon je knippen of verven, een gezicht kon met plastische chirurgie worden veranderd. Maar een trekkend been als dat van Saladin had je voor altijd.

Hoe het hem was gelukt uit Amerika te ontsnappen was onderwerp van felle discussies, en alle daaropvolgende pogingen hem te lokaliseren waren op niets uitgelopen. Uiteenlopende berichten meldden dat hij was gezien in Asunción, Santiago en Buenos Aires. Er ging zelfs een gerucht dat hij zich had verschanst in Bariloche, het bij voortvluchtige nazimisdadigers zo geliefde Argentijnse skioord. Dat idee veegde Gabriel onmiddellijk van tafel. Maar dat Saladin zich ergens in het volle zicht verborgen hield, leek hem niet onmogelijk. Waar hij ook was, hij was zijn volgende stap aan het plannen. Dat wist Gabriel wel zeker.

De recente aanslag op Washington, met al die verwoeste gebouwen en monumenten en een rampzalig aantal slachtoffers, had Saladin het nieuwe gezicht van islamitische terreur gemaakt. Maar wat zou zijn toegift worden? De Amerikaanse president had in een van de laatste interviews voor zijn aftreden verklaard dat Saladin nooit meer tot zo'n grootschalige actie in staat zou zijn, dat het Amerikaanse leger weinig van zijn ooit zo geduchte netwerk had overgelaten. In reactie hierop had Saladin iemand opdracht gegeven zich op te blazen voor de Amerikaanse ambassade in Caïro. Krui-melwerk, was het weerwoord van het Witte Huis geweest. Een beperkt aantal slachtoffers, geen Amerikanen onder de doden. Een wanhoopsdaad van een man op zijn retour.

Misschien, maar er waren méér aanslagen geweest. Saladin had Turkije zo'n beetje lukraak bestookt – bruiloften, bussen, pleinen, de drukke luchthaven van Istanbul – en zijn aanhangers in West-Europa, zij die zijn naam met een religieus aandoend fanatisme uitspraken, hadden een serie lone-wolfaanslagen gepleegd die een spoor van slachtoffers hadden getrokken door Frankrijk, België en Duitsland. Maar er was iets groots op komst, een georganiseerde actie, een grootscheepse terreurdaad, minstens zo gruwelijk als de verschrikkingen die hij in Washington had aangericht.

Maar waar? Nog een aanval op Amerika leek niet waarschijnlijk. De bliksem zou geen twee keer op dezelfde plaats inslaan, zeiden de deskundigen. Uiteindelijk kwam het voor niemand echt als een verrassing welke stad Saladin koos om zich opnieuw aan het publiek te tonen, vooral niet voor diegenen die van de strijd tegen terroristen hun beroep hadden gemaakt. Hoewel Saladin het liefst in het diepste geheim opereerde, wilde hij wel graag een podium. En geen betere plek om een podium op te eisen dan het Londense West End.

2 ST. JAMES'S, LONDEN

Misschien was het wel waar, dacht Julian Isherwood terwijl hij naar de striemende regen keek die met bakken uit de inktzwarte lucht kwam. Misschien was de planeet inderdaad kapot. Een orkaan in Londen, half februari nog wel. Met zijn lange lijf en enigszins onvaste tred was Isherwood niet echt voor dit weer gemaakt. Op dat moment stond hij te schuilen in de deuropening van Wilton's Restaurant aan Jermyn Street, een etablissement dat hij maar al te goed kende. Hij schoof de mouw van zijn regenjas omhoog en keek met gefronst voorhoofd op zijn horloge. Tien over halfacht; hij kwam nog te laat. Hij speurde de straat af op zoek naar een taxi. Er was er niet één te bekennen.

Uit de bar van Wilton's kwam het geluid van flauw gelach, gevolgd door de dreunende bariton van niemand minder dan de zwaarlijvige Oliver Dimbleby. Wilton's was de nieuwe stamkroeg van een klein clubje kunsthandelaars gespecialiseerd in oude meesters dat zijn vak uitoefende in de smalle straatjes van St. James's. Ooit was Green's Restaurant and Oysterbar aan Duke Street hun favoriete stek geweest, maar Green's had de deuren moeten sluiten als gevolg van een geschil met het bedrijf dat de omvangrijke Londense onroerendgoedportefeuille van de koningin beheerde. Het was symptomatisch voor de veranderingen waaraan de buurt en de Londense kunstwereld als geheel ten prooi waren gevallen. Oude meesters waren ongelooflijk uit de mode. De huidige verzamelaars, de instant miljardairs van over de hele wereld die hun fortuin hadden vergaard met sociale media en iPhone-apps, waren alleen geïnteresseerd in moderne werken. Zelfs de impressionisten waren passé. Isherwood had sinds nieuwjaarsdag exact twee schilderijen verkocht. Allebei werken uit het middensegment, die-en-die school, zus-en-zo stijl. Oliver Dimbleby had al een halfjaar niets verkocht.

Net als Roddy Hutchinson, die algemeen werd beschouwd als de handelaar met de minste scrupules in heel Londen. Maar iedere avond kropen ze bij elkaar aan de bar van Wilton's en probeerden ze zichzelf wijs te maken dat de storm wel snel zou overtrekken. Julian Isherwood vreesde echter het tegenovergestelde, op dat moment al helemaal.

Hij had wel vaker moeilijke tijden doorgemaakt. Zijn Engelse uiterlijk, zijn op-en-top Engelse garderobe en zijn door en door Engelse achternaam verhulden dat hij eigenlijk, technisch gezien, helemaal niet Engels was. Hij had de Britse nationaliteit en een Brits paspoort, ja, maar hij was Duits van geboorte, Frans wat opvoeding betrof, en joods als het om religie ging. Slechts een handvol goede vrienden wist dat Isherwood in 1942 als jonge vluchteling Londen binnen was gewankeld nadat hij door een paar Baskische herders de besneeuwde Pyreneeën over was gedragen. Of dat zijn vader, de gerenommeerde Parijse kunsthandelaar Samuel Isakowitz, in vernietigingskamp Sobibor was vermoord, net als Isherwoods moeder. Hoewel Isherwood de geheimen van zijn jeugd altijd zorgvuldig voor zich had gehouden, was het verhaal van zijn dramatische ontsnapping uit het door de nazi's bezette Europa de Israëlische inlichtingendienst ter ore gekomen. En halverwege de jaren zeventig, tijdens een golf van Palestijnse terroristische aanslagen op Israëlische doelen in Europa, was hij gerekruteerd als *sayan*, vrijwillig assistent. Isherwood had maar één opdracht gekregen: helpen bij het creëren en in stand houden van de operationele dekmantel van een kunstrestaurateur en huurmoordenaar, Gabriel Allon genaamd. De laatste tijd waren hun carrières wel heel verschillende richtingen op gegaan. Gabriel was nu het hoofd van de Israëlische inlichtingendienst, een van de machtigste geheim agenten ter wereld. En Isherwood? Die stond in de deuropening van Wilton's Restaurant aan Jermyn Street, gegeseld door de westenwind, lichtelijk aangeschoten, wachtend op een taxi die nooit zou komen.

Hij keek nog eens op zijn horloge. Het was inmiddels dertien over halfacht. Bij gebrek aan een paraplu tilde hij zijn oude leren tas boven zijn

hoofd en waadde naar Piccadilly, waar hij zich na vijf drijfnapte minuten wachten dankbaar op de achterbank van een taxi liet vallen. Hij gaf de chauffeur een adres in de buurt van zijn bestemming – hij geneerde zich de naam van zijn eigenlijke bestemming te noemen – en hield bezorgd de tijd in de gaten terwijl de taxi naar Piccadilly Circus kroop. Daar draaide hij Shaftesbury Avenue in, en klokslag acht uur waren ze bij Charing Cross Road. Isherwood was nu officieel te laat voor zijn reservering.

Waarschijnlijk zou hij moeten bellen om te zeggen dat hij wat vertraging had opgelopen, maar grote kans dat het etablissement in kwestie dan zijn tafel zou weggeven. Het had hem een maandlang smeken en omkopen gekost om die tafel überhaupt te krijgen; hij was niet van plan dat nu allemaal op het spel te zetten met een alarmerend telefoontje. En trouwens, met een beetje geluk was Fiona er al. Dat was een van de dingen die Isherwood zo in haar waardeerde: ze was stipt. Hij had ook veel waardering voor haar blonde haar, haar blauwe ogen, haar lange benen en haar leeftijd, zesendertig om precies te zijn. Eerlijk gezegd kon hij op dat moment niets bedenken wat hij níét kon waarderen in Fiona Gardner, en daarom had hij ook zoveel kostbare tijd en moeite overgehad voor een reservering in een restaurant waar hij normaal gesproken nooit zou komen.

Er gingen nog vijf minuten voorbij voordat de taxi Isherwood eindelijk afzette voor het St. Martin's Theatre, het permanente onderkomen van *The Mousetrap* van Agatha Christie. Snel stak hij West Street over naar de ingang van het befaamde Ivy, zijn eigenlijke bestemming. De maître d' vertelde hem dat Miss Gardner er nog niet was en dat zijn tafel als door een wonder nog beschikbaar was. Isherwood overhandigde zijn regenjas aan het garderobemeisje, waarna hij naar een tafeltje met uitzicht op Litchfield Street werd gebracht.

Terwijl hij daar zo alleen zat, staarde hij afkeurend naar zijn spiegelbeeld in het raam. Met zijn Savile Row-pak, zijn rode das en zijn weelderige grijze lokken vormde hij een elegant, zij het enigszins twijfelachtig plaatje, iets wat hij zelf altijd omschreef als waardige aftakeling. Het viel niet te ontken-

nen dat hij op een leeftijd was gekomen die door makelaars 'de herfst van zijn leven' zou worden genoemd. Nee, dacht hij somber, hij was gewoon óúd. Veel te oud voor vrouwen als Fiona Gardner. Hoeveel anderen waren er geweest? De kunststudentes, de junior curators, de receptionistes, de mooie jonge meisjes die de telefoonbiedingen bij Christie's en Sotheby's aannamen. Isherwood was geen jager; hij had van hen allemaal gehouden. Hij geloofde in liefde, zoals hij in kunst geloofde. Liefde op het eerste gezicht. Eeuwigdurende liefde. Liefde tot de dood ons scheidt. Het probleem was dat hij die liefde nooit echt had gevonden.

Plotseling moest hij denken aan een middag in Venetië nog niet zo lang geleden, een hoektafeltje in Harry's Bar, een Bellini, Gabriel... Hij had tegen Isherwood gezegd dat het nog niet te laat was, dat hij nog steeds kon trouwen en een paar kinderen kon krijgen. Het afgeleefde gezicht in het raam zei iets heel anders. Zijn houdbaarheidsdatum was allang verstreken, dacht hij. Hij zou alleen sterven, zonder kinderen, en slechts getrouwd met zijn galerie.

Hij keek nog een keer hoe laat het was. Kwart over acht. Nu was het Fiona die te laat was. Dat was niets voor haar. Hij viste zijn mobiel uit het borstzakje van zijn jasje en zag dat hij een berichtje had. Sorry Julian, maar ik ben bang dat ik niet... Hij las niet verder. Waarschijnlijk was het zo ook maar het beste. Dat bespaarde hem een gebroken hart. Belangrijker nog, het zou voorkomen dat hij zich voor de zoveelste keer onsterfelijk belachelijk zou maken.

Hij stopte de telefoon weer in zijn zak en overwoog wat hij nu zou doen: blijven en in zijn eentje eten, of weggaan. Hij koos voor het laatste. Bij het Ivy at je niet alleen. Hij stond op, haalde zijn regenjas en liep met een gemompeld excuus aan de maître d' haastig weer naar buiten, precies op het moment dat een wit Ford Transit-busje met piepende remmen voor het St. Martin's Theatre tot stilstand kwam. De chauffeur sprong er onmiddellijk uit, gehuld in een opvallend dikke wollen jopper, in zijn handen iets wat verdacht veel op een wapen leek. Niet zomaar een wapen, dacht

Isherwood, maar een aanvalswapen. Er kwamen nog vier mannen uit de laadruimte van het busje, allemaal in zo'n dikke jas, en allemaal met zo'n zelfde militair aanvalswapen. Isherwood kon nauwelijks geloven wat hij zag. Het leek wel een scène uit een film. Een film die hij eerder had gezien, maar zich dan afspelend in Parijs en in Washington.

De vijf mannen liepen rustig naar de deuren van het theater, in een gesloten gevechtsformatie. Isherwood hoorde het versplinteren van hout, gevolgd door schoten. Een paar seconden later kwamen de eerste kreten, gesmoord, uit de verte. Het waren de kreten uit Isherwoods nachtmerries. Weer dacht hij aan Gabriel en hij vroeg zich af wat hij in zo'n situatie zou doen. Hij zou zonder aarzelen het theater in stormen en zoveel mogelijk levens redden. Maar Isherwood bezat niet Gabriels vaardigheden, of zijn moed. Hij was geen held. Om precies te zijn was hij eerder het tegenovergestelde.

De nachtmerrieachtige kreten werden luider. Isherwood graaide zijn telefoon uit zijn zak, toetste 999 in, en meldde dat er een terroristische aanslag op het St. Martin's Theatre werd gepleegd. Toen draaide hij zich met een ruk om en keek naar het trendy restaurant dat hij zojuist had verlaten. De kapitaalkrachtige gasten daar hadden geen idee van het bloedbad dat slechts een paar meter verderop werd aangericht. En de terroristen zouden het vast niet bij één slachtpartij laten, dacht hij. Het iconische Ivy zou hun volgende doelwit zijn.

Isherwood bedacht wat hij kon doen. Weer waren er twee opties. Hij kon ervandoor gaan, of hij kon proberen zoveel mogelijk levens te redden. De keuze was de makkelijkste ooit. Terwijl hij de straat over stormde, hoorde hij een explosie uit de richting van Charing Cross Road komen. En nog een. En een derde. Hij was geen held, dacht hij terwijl hij het Ivy binnenstormde, als een gek met zijn armen zwaaiend, maar hij kon zich wel als een held gedragen, al was het maar voor heel even. Misschien had Gabriel toch gelijk gehad. Misschien was het toch nog niet te laat voor hem.